

Az örökre eltűnt idő nyomában

Versenyt rohanva elfulladó szívemmel
Paranoid zihálástól sarkallva egyre
A hajnali deres fűvön széthányt
Emlékfoszlányokban nem vágódom el
Nem érnek utol, nincs rajtam hatalmuk
Mögém kerüléssel sem kerítenek be.
Csak a barangolás az agysejtek között
Álmok, na persze, egyéb sem hiányzik.
Majd csúfondáros vihogásra fölriadni
Az ellenséges végtelen sötétben.
Nem velük élek, nem ott pereg időm,
Mert jártam már az alvilágban
Kétszemélyes, zérus-összegű játéktérben,
Apám holttesténél a hullaházban.
A hajdan nyolcvanöt kilós test harminchétre fogyva
Aszott, petyhüdt bőr kornyadoz a meszes csontokon
A megalázott mezítelenség kaján visszfénye perceg.
Protézise csámpás vigyorban fagyott lötytyetegre
Az ősz fanszörzeten lappangó fény botorkál
A félrenyakló medencecsont alatt, ahogy a földre dobták
Körítésül cifra káromkodást sikerítve
A pálinkát izzadó koronatanúk
Csak úgy visszhangzott a dohos homályban
(Utoljára sem lehetett pénzed borraivalóra.
Azt is én ittam el netán? – Lehet.)
A túlvilági szemérem végső testtartásába fagyva
Szánalmas tiltakozásként e ráadásul kapott
Méltánytalanságot megbélyegzendő
Nem támadsz immár makacsul védekezve
Te halvaszületett demokrata.
Sarat, port, patkányszart nem érez többé, nem működik az undor
Szűrt, fakólila fényben lapulnak szét a hullák.
Odakint eső, hó, mindegy,
Szentivánéj, itt ugyanúgy dereng.
Ez örök alkonyban elsorvad a szorongás,
Az időtlen poshatag, rothadó fuvallatban
Nem nézünk többé bajtársi farkasszemet

*E gyámkodó enyészet árnyai között
Sunyi tekintetem riadtan elbicsaklik
A félig zárt szemhéjak kocsonyás semmijétől
E földöntúli nyirkos félhomály csendjében.
Eljöttem hozzád.
Én, ki meghaltam születésed előtt
Kallódó színtelen por az urna alján
A vállamon érzem bátorító kezed
Amint egy délután együtt mentünk a strandra
Abban a soha vissza nem térő,
Sugárkévéket lángtengerré dermesztve
Tündöklő nyárban.*